

[Henry Christensen.]

til 15,5 mill. kr. Dette sidste beløb var nødvendigt under hensyn til stigningen i antallet af studerende og den pristalsmæssige udvikling.

Vi gik videre med forhandlingerne, vi sagde til regeringspartierne: vel, vi kan gå med til et ændringsforslag, der forhøjer beløbet fra de 13 til de 15,5 mill. kr. og vil derudover gå ind i en forhandling, hvorefter man yderligere forhøjer de 15,5 til 19 mill. kr., således at den sidste forhøjelse på de 3,5 mill. kr. bliver ydet som yderligere lån. Det var da et betydeligt tilbud fra oppositionens side i forsøget på at opretholde enighed på området. Men hvilke muligheder var der for forhandling? Ingen som helst. Regeringspartiernes standpunkt og oplysninger til os var, at der var kun én mulighed: man kunne stemme for regeringens magtfuldkomne forslag. Der var ingen som helst mulighed og ingen som helst vilje til at forhandle om dette spørgsmål overhovedet.

Jeg kan forstå, at socialdemokratiet opretholder dette standpunkt, men jeg kan ikke forstå, at det radikale venstre og den højterede undervisningsminister, der engang forud for denne regerings dannelse førte valgkamp på, at han og hans parti var garanten for det samarbejdende folkestyre, nu har ment at måtte være så afhængig af det regeringsflertal, der eksisterer, at forhandling ikke er mulig med os andre.

Endnu mere bemærkelsesværdig er vel retsforbundets placering her. Retsforbundet, som givet, efter alt hvad de hidindtil har sagt, er 100 pct. enige med os — næsten mere enige med os, end vi selv er — har alligevel også her som i en lang række andre tilfælde sat sig udenfor og har kun den mission i en sag som denne at levere stemmer til det, socialdemokraterne ønsker. Retsforbundet er også ude af stand til at føre realitetsforhandling; det eneste, retsforbundet kunne, var at stemme for det, regeringen havde bestemt. Førre forhandling med os andre, medvirke til en saglig forhandling, således som man tidligere har kunnet på disse områder, var der ikke mulighed for. Jeg mener, at det er et tab for mulighederne for samarbejde og forhandling her i tinget, når en forhandlingsvilje er præcis så negativ som den, regerings-

partierne her har lagt for dagen. Intet ville man forhandle om, kun magtfuldkomment gennemføre sit eget fra første til sidste punktum. Man ville ikke forhandle med os andre, man ville ud med pengene på den måde, som man selv har bestemt. Forhandlingsmuligheder var der ikke.

Ninn-Hansen: Det er blevet bebrejdet oppositionen, at vi ikke har villet medvirke til gennemførelsen af regeringspartiernes lovforslag. Det er endda blevet hævdet, at oppositionen ikke interesserer sig tilstrækkeligt for uddannelsen af ungdommen. Denne påstand må jeg selvfølgelig afvise. Det konservative folkeparti har deltaget i opbygningen af ungdommens uddannelsesfond, har deltaget ved at medvirke til den lovgivning, der er gennemført indtil nu, og når vi ser på de beløb, der er anvendt, den stigning, der er sket i dem, er der ikke nogen plads for den påstand, at vi ikke ønsker at støtte ungdommens uddannelse.

Indtil 1955 blev der årlig anvendt 1½ mill. kr. til ungdommens uddannelsesfond. I 1955 blev dette beløb sat op til 6 mill. kr. I 1958 blev de 6 mill. kr. sat op til 13 mill. kr., og nu tilbyder vi igennem vort ændringsforslag 15½ mill. kr., altså en stigning på 5 år fra 1½ mill. kr. til 15½ mill. kr. Det er det, vi vil gå med til. Der er dog få områder, hvor man kan sige, at der har været en procentvis stigning af denne størrelsesorden.

Jeg mener, det ville kunne bebrejdes os, hvis vi blot stod til rådighed, således som regeringen foreslår, for en forøgelse af statens udgifter uden at undersøge, om der var og er en tilstrækkelig saglig baggrund for forøgelsen. Vi ved jo af erfaring, hvor vanskeligt det er at få andre i tale, når det drejer sig om formindskelser af statens udgifter — jeg kan blot henvise til den behandling, flertallet her i salen har givet vore besparelsesforslag.

Det er imidlertid, som det også fremgik af det ærede medlem hr. Henry Christensens tale, ikke vort almindelige ønske om besparelser i statens udgifter, der alene har været afgørende. Vi har al mulig grund til at beskæftige os med konsekvenserne af den udvidelse, som regeringen foreslår. Den højterede undervisningsminister har som begrundelse for sit forslag om 19 mill. kr. årlig til